

רע"פ 4882/13 - יוסף ורסנו נ' מדינת ישראל

רע"פ 4882/13 - יוסף ורסנו נ' מדינת ישראל עליון

רע"פ 4882/13

יוסף ורסנו

נגד

מדינת ישראל

בית המשפט העליון

[21.08.2013]

כבוד השופט א' שהם

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו, מיום 10.4.2013, בעפ"ת 40950-04-13, אשר ניתן על-ידי כב' השופט ר' בן-יוסף בשם המבקש - עו"ד דוד גולן

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית-המשפט המחוזי בתל אביב-יפו, אשר ניתן על-ידי כב' השופט ר' בן-יוסף, בעפ"ת 40950-04-13, ביום 30.5.2013. בפסק דינו, דחה בית המשפט המחוזי את ערעורו של המבקש על פסק דינו של בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב-יפו (להלן: בית המשפט לתעבורה), אשר ניתן על-ידי כב' השופטת נ' פראג-לבוא, בת"ד 12-04-1696, ביום 10.4.2012.

רקע והליכים קודמים

2. נגד המבקש הוגש כתב אישום, בגדרו יוחסו לו העבירות הבאות: אי-ציות לתמרור, לפי תקנה 64(ד) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 (להלן: תקנות התעבורה), בקשר עם סעיף 38(2) לפקודת התעבורה [נוסח חדש] (להלן: פקודת התעבורה); ונהיגה בקלות ראש, לפי סעיף 62(2), בקשר עם סעיף 38(2) לפקודת התעבורה. מעובדות כתב האישום עולה, כי ביום 12.1.2012, בשעה 16:00, או בסמוך לכך, נהג המבקש במונית, ברחוב הירדן בבני ברק, לכיוון מערב, לעבר צומת עם רחוב הרב שך. חרף המצאותו של תמרור ב-37 (עצור ותן זכות קדימה לתנועה בדרך החוצה), הממוקם בכניסה לצומת האמור, נכנס המבקש לצומת, בנהיגה קלת דעת ומבלי להעניק זכות קדימה לרוכב אופנוע שהגיע מימינו. כתוצאה מכך, התנגשו הרכבים, ונהג האופנוע נחבל.

3. ביום 10.4.2012, לאחר ניהול משפט הוכחות, הרשיע בית המשפט לתעבורה את המבקש בעבירות, אשר יוחסו לו בכתב האישום. המבקש כפר באשמה, שיוחסה לו, הגם שהודה בנהיגה במקום ובזמן הרלבנטיים, אך לטענתו נהג האופנוע הוא שפגע בו, בזמן שרכבו שלו עמד "במצב סטטי", כלשונו. עם-זאת, במהלך עדותו בבית המשפט הודה המבקש, כי בזמן התאונה רכבו היה בתנועה, גם אם מדובר בנסיעה איטית. עוד נקבע, בהסתמך על עדויות המבקש ונהג האופנוע, כי התאונה התרחשה בנתיב הנסיעה של האופנוע; וכי המבקש, משהבחין באופנוע, בחר לצפור לו, ושלא לעצור את מהלך נסיעתו. לפיכך, נמצא כי המבקש לא ציית להוראות תמרור ב-37, בכך שלא נתן לאופנוע זכות קדימה, וזאת למרות שהבחין בו. בעשותו כן, נהג המבקש בקלות דעת וברשלנות וגרם לתאונת דרכים בה נחבל נהג האופנוע, ושני כלי הרכב המעורבים ניזוקו. לאור האמור, הורשע המבקש בעבירות שיוחסו לו.
4. באותו מעמד ניתן גזר דינו של המבקש והוטלו עליו העונשים הבאים: 3 חודשי פסילה בפועל מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה; 6 חודשי פסילה על תנאי, למשך 3 שנים; וכן קנס בסכום של 2,000 ₪, או 20 ימי מאסר תמורתו.
5. המבקש ערער לבית המשפט המחוזי על הכרעת דינו של בית המשפט לתעבורה וביום 30.5.2013, דחה בית המשפט המחוזי את הערעור. בפסק דינו, קבע בית המשפט המחוזי, כי הרשעתו של המבקש "מבוססת רובה ככולה, על קביעות עובדה וממצאי מהימנות" של הערכאה הדיונית. עוד נקבע, כי יש בעדותו של המבקש משום הודאה כי הוא היה בנסיעה, גם אם איטית, אל תוך הצומת וכי לא הבחין בנהג האופנוע. בית המשפט המחוזי גם לא ראה להתערב בסעיפי האישום בהם הורשע המבקש. אשר לגזר הדין, נקבע כי על המבקש הושת עונש קל, וכי אין הצדקה להתערב בו. הבקשה לרשות ערעור
6. ביום 8.7.2013, הגיש המבקש באמצעות בא-כוחו, עו"ד דוד גולן, את בקשת רשות הערעור המונחת לפניו. בבקשה נטען כי המבקש עשה כל שביכולתו על-מנת למנוע את התאונה, לרבות עצירה מלאה בקו הצומת ולאחר מכן גלישה איטית קדימה, תוך כדי הסתכלות ימינה ושמאלה, וכי האחריות לתאונה רובצת לפתחו של נהג האופנוע, אשר הגיע לצומת במהירות גבוהה. עוד נטען, כי לא היה מקום להרשיע את המבקש בעבירה לפי סעיף 62(2) לפקודת התעבורה, וניתן היה להסתפק בהרשעה בעבירה של נהיגה בקלות ראש, לפי תקנה 21(ג) לתקנות התעבורה, שאינה גוררת עונש פסילה חובה.
- דיון והכרעה
7. דין הבקשה להידחות.

כלל נקוט הוא כי רשות ערעור בפני בית משפט זה, שמורה אך לאותם מקרים מיוחדים, המעוררים שאלה משפטית נכבדה או סוגיה ציבורית כבדת משקל, החורגת מעניינם של הצדדים לבקשה, וכן במקרים, חריגים ביותר, המגלים חשש לעיוות דין או אשר עולה מהם חשש לאי צדק כלפי המבקש (רע"פ 4192/13 טרכטנברג נ' מדינת ישראל (4.8.2013); רע"פ 2956/13 דמקני נ' הועדה לתכנון ובניה תל אביב-יפו (31.7.2013); רע"פ 3857/13 יצחקיאן נ' מדינת ישראל (30.7.2013)). ניכר בבקשה שלפניי, כי היא איננה עונה על מי מהתנאים שנקבעו למתן רשות ערעור "בגלגול שלישי" והיא עוסקת, רובה ככולה, בעניינו הפרטי של המבקש, ובו בלבד. מטעם זה דינה של הבקשה להידחות.

זאת ועוד. הלכה למעשה, עסקינן בבקשה "ערעורית", המנסה לבצע מעין "מקצה שיפורים" לטיעונים שהועלו בערעור, כדי להשיג בפני בית משפט זה על ממצאי עובדה ומהימנות, שנקבעו על-ידי בית המשפט לתעבורה. התנהלות מעין זו אין בידי לקבל, ואת דעתי בעניין דומה הבעתי ברע"פ 9019/12 חטיב נ' מדינת ישראל (17.12.2012):

"לא יעלה על הדעת, כי בקשת רשות ערעור תהא כר ל'מקצה שיפורים' לבעל דין שאינו שבע רצון מהתוצאה אליה הגיעה ערכאת הערעור, תתעלם מהקריטריונים הנהוגים בשיטת משפטנו למתן רשות ערעור, ותהווה, הלכה למעשה, ערעור נוסף על הכרעתו של בית המשפט המחוזי" (שם, בפסקה 9) וראו לעניין זה, רע"פ 2212/13 דבש נ' מדינת ישראל (17.3.2013).

8. למעלה מן הצורך, אציין כי, גם לגופם של דברים, אין כל בסיס לבקשה. הרשעתו של המבקש מבוססת על תשתית עובדתית איתנה, הכוללת, בין היתר, את העובדה כי בעת התאונה נמצא רכבו של המבקש בתנועה; קרות התאונה בנתיבו של נהג האופנוע; והודאתו של המבקש כי משהבחין באופנוע, העדיף לצפור לו במקום לעצור את רכבו. לפיכך, צדק בית המשפט לתעבורה משהרשיע את המבקש בעבירות שיוחסו לו, ובדין אישר בית המשפט המחוזי הכרעה זו.

אשר לסעיף העבירה, הבחירה בסעיף המתאים נתונה בידי התביעה הכללית והיא רשאית להאשים את המבקש בעבירה לפי סעיף 62(2) לפקודת התעבורה, ולא בעבירה לפי תקנה 21(ג) לתקנות התעבורה, ובית המשפט לא ייטה להתערב בהחלטה מעין זו (ראו, לעניין זה, בג"צ 935/89 בנור נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד מד(2) 485 (1990); בג"צ 5817/08 עראמין נ' היועץ המשפטי לממשלה (10.7.2011); בג"צ 3124/12 דור טכנולוגיות גז (דור גז) בע"מ נ' פרקליט מחוז דרום-פלילי (25.4.2012)).

9. אשר על-כן ומשלא נמצא טעם המצדיק דיון משפטי נוסף בעניינו של המבקש, אני דוחה את הבקשה למתן רשות ערעור.

ניתנה היום, ט"ו באלול התשע"ג (21.8.2013).